

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmvla Casvvm Conscientiae De Sacramentis

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

Antipharmacum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40295

fuerit, intelliges ex *Manſueto Luthero M. Conradi*; & quã diabolica conuicia in Inclytum Principem & Ducem Georgium exſpuerit; docebit te Anatomia D. Piſtorij, & meum HONORARIVM, quo Polycarpum Lauſerum cohoneſtaui. Quã parcus orationis quintus hic Euangelista fuerit, ipſemet nobis exponit epiſt. 234. ad Melancthonem ſcripta ex fictitia Pathmo. *Octo iam dies ſunt, quod nihil ſcribo, neque oro, neq; ſtudeo partim tentationibus carnis, partim alia moleſtia vexatus.* Ibid. *Confundis ac diſcruciat me tua egregia iſta ſuſpicio mei; cum ego hic inſenſatus, & induratus ſedeam in otio, pro dolor parum orans, nihil gemens pro Eccleſia Dei, quin carnis mee indomite vrer magnis ignibus, &c.* quibus exſtinguendis ducenda fuit Borrha ſeu Porna.

Tom. I. Lat.
Epiſt.

Quæritur XIX. Quis ſit optimus modus ſeſe ad Confessionem præparandi. Reſpondeo, hoc nobis inſigniter à Luthero explicatum dari in Tractatu de Ratione confitendi. *Tumultum illum diſtinctionum penitus abſcindat cõfeſſurus, qui paſſim celebratur, ſcilicet; quid per timorem malè humiliantem, & amorem malè accendentem, quid contra tres virtutes Theologicas, fidem, ſpem, charitatem; quid cõtra quatuor virtutes Cardinales; quid per quinq; ſenſus, quid per ſeptem peccata mortalia, contra ſeptem Sacramenta, contra ſeptem dona Spiritus ſancti, quid contra octo beatitudines, quid contra nouem peccata aliena, &c.* Iſte enim odioſiſſimus & ta-
dioſiſſimus catalogus diſtinctionum inutiliſſimus eſt, imò noxius omninò.

Antipharmacum.

MVLTO gratiã Luthero, qui ſuis longè compendioſiorem confitendi rationem monſtrauit; quæ in hoc cõſiſtit, vt quis Confessionem vel omnino omittat, vel in ea, quæ lubet, percenſeat; quæ lubet, reticeat. Vel gene-

S ratim

ratim cum confessorio hunc in modum tranfigat. Nihil aliud sum, quàm peccator, sicut canit David in Psal. 51. Ecce in iniquitatibus formatus sum, & in peccatis concepit me mater mea. Velim nolim, peccator sim oportet, peccatū mihi innatum est, simul atq; in utero materno formatus eram, peccator eram, siquidem caro & sanguis, unde formatus sum, peccatum erant: Veluti Germani vulgari dicunt prouerbio: **Wo Haut vnd Haar böß ist / da wirdt kein guter Pelz auß / hoc est, è pelle & pilis vitiosis, non conficitur bona vestis pellicia.** Egregiam sanè confessionem, quæ partim ex a pertis stultitiis, partim ex manifestis mendaciis contexitur. Concipitur quidem homo in iniquitatibus, sed postea per lauacrum regenerationis abluitur, ita vt ex iniquo fiat iustus, absterfa omni illa peccati lue, in qua conceptus fuerat.

Quæritur XX. *Quid dicendum de casibus reseruatīs.* Hanc quætionem expeditissimè nobis resoluit Casista noster Tract. de Ratione Confitendi. *In casibus reseruatīs multi vexantur; Ego, quia scio leges hominum oportere epikiæ subiectas esse, & plus ad fauorem, quàm rigorem trahendas, eorum sequor usum & consilium, qui in peccatis occultis nullum reseruari casum censent. Ideo, absoluendos esse omnes, quorum occulta sunt peccata, ut sunt peccata carnīs seu libidinis cuiuscung; speciei, oppressiones infantium, & similia. Nec enim præsumi debet vllus Pontifex voluisse in occultis peccatis tot laqueos & pericula animabus ponere.*

Verum vbi publicum fuerit crimen, seu casus reseruatus manifestus, omninò potestati deferendum est, siue sit aqua, siue iniqua. In quo tamen sic moderetur confessor vim clauis, ne confitentem sinat sine absolutione abire, saltem eorum peccatorum, qua reseruata non esse, scierit. Quanquam ego iam dudum fluctuo, nec dum stationem disputationis propria composui: An possit vllus casus, quo ad remissionem culpæ reseruari, aut vnquam

quam reſeruat^{us} ſit: pœnam reſeruari, non eſt dubium; de quo eſto aliorum iudicium.

Antipharmacum.

DE quo Lutherus hic ſe ambigere ſcribit; illud poſtea in omnibus ſuis ſcriptis, quaſi ex tripode, abſque vlla hæſitatione decidit ac definiuit: nempe nulla penitus peccata committi poſſe; quorum cognitionem, diſiudicationem & abſolutionem ſuperior ſibi reſeruet; quod perinde eſt, ac ſi diceret; nullum tam atrox crimen in Imperio, Regno aut Principatu patrari poſſe, quod ſuo tribunali Imperator, Rex, aut Princeps reſeruare queat, adempta inferioribus iudicibus de eo cognoscendi facultate ac poteſtate. Mirum certè foret, ſi Princeps, iudicum inferiorum, ad quos omnis iuriſdictio à principe manauit, poteſtatem reſtringere, & certis limitibus circumſcribere non valeret. Idem & in noſtro propoſito cogita; cum iuriſdictio, qua inferior ſacerdos peccatores abſoluit, non niſi à ſuperioribus deſcendat, qui proinde poſſunt eam aut extendere aut contrahere, prout ad ſalutem animarum expedire videbitur.

*Vide capitulum.
Babylon. cap.
de Penitentia.*

Quæritur XXI. Quid conſeſſario agendum ſit, ſi conſitens vinculo excommunicationis aut alterius cenſuræ illigatus ſit. Reſpondet Iſlebicus Caſiſta in Tract. de Ratione Conſitendi: *Nec in pœna remiſſione nimium ſit ſcrupuloſus conſeſſor vel conſitens. Pœnam intelligo, excommunicationem, vel quamlibet Eccleſia cenſuram, ſeu, ut vocant, fulmina & tonitrua ſua.*

